

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

TANDHEELKUNDIGE HULP AAN ZIEKENFONDSLEDEN GEEN MODE-ARTIKEL.

Op pag. 1452, N.T.v.G. van 4 April j.l. schrijft dr. P. A. DE WILDE: „Gelukkig dus, dat hij alleen stond”, en doelde daarmee op een medicus „uit Frieslands Zuid-Westhoek”, die „het geen afwijsbaren eisch (vond), dat tandheelkundige hulp aan de ziekenfondsleden verleend wordt en het een mode-artikel (achtte) evenals het permanenten van het hoofdhaar”.

Deze medicus verdient, naar het mij voorkomt, dat hij *niet* alleen blijve staan. Zijn opvatting lijkt mij zeer juist. En zijn vergelijking zou nog duidelijker spreken, wanneer de producenten van voor-de-bevolking-onmisbare levensmiddelen het vernuftige denkbeeld reeds hadden toegepast, het permanenten van het hoofdhaar als cadeaustelsel met hun leveranties te verbinden.

Hiermede wil immers niet gezegd zijn, dat mondverzorging — ook van ziekenfondsleden! — overbodige luxe zou zijn. Zij is even permanent noodzakelijk als bij voorbeeld huidverzorging of lichaamsreiniging. Maar wil men inderdaad „ook de tandheelkundige hulp der ziekenfondsleden tot haar recht doen komen” dan onderscheide men wèl tusschen: symptomatische hulp bij pijn of ziekte *en* prophylactische therapie.

De eerste resorteert onder het hoofdstuk: Eerste hulp bij ongelukken, en valle dus wel degelijk onder de ziekenfondspremie. De tweede daarentegen blijve waar zij thuis behoort, namelijk onder „Bouw- en woningtoezicht”. Zeer teekenend noemt het volk een slecht gebit vaak een afgebrand dorp. Wil een ziekenfonds zich met het ontstellend groote aantal afgebrande dorpen zijner leden bezighouden, en *dit* „tot haar recht doen komen”, dan organiseere het dezen dienst *naast* het eigenlijke *ziekenfonds*, zooals eenige groote ziekenfondsen al een tijdlang bezig zijn te doen, zeer tot hun leering en beschaming.

Amsterdam,
18 April 1936.

W. L. VAN ANDEL,
tandarts, D. D. S.

PROFESSOR VAN RIJNBEEK'S BEZWAREN TEGEN EEN NUMERUS CLAUSUS.

Wie belang stelt in de toekomst van den artsenstand kan het voorstel: invoering van een numerus clausus, — waarover prof. v. RIJNBEEK zijn veto heeft uitgesproken, — niet anders dan uiterst belangrijk achten Mijn oordeel gaat lijnrecht tegen de opvattingen van prof. VAN RIJNBEEK in, ik schaar mij dus geheel aan de zijde van collega HARDENBERG. Met kracht meen ik te moeten waarschuwen tegen de schoonklinkende, doch in de werkelijkheid der hedendaagsche maatschappelijke toestanden volkomen schipbreuk lijdende argumenteeringen van prof. VAN RIJNBEEK.

Een academische opleiding, zonder mogelijkheid van toepassing van en voortbouw aan de verkregen kennis, zal voor de betrokkenen een bron van verdriet beteekenen, waarbij de sterkeren wellicht „elementen van berusting” zullen vinden, terwijl de zwakkeren (niet de materialisten — die staan altijd vrij sterk) aan ontgoocheling en ongeschiktheid om zich te metamorphoseeren moreel en materieel te gronde zullen gaan.

Bepalen wij ons alleen tot de medici: hoe komt prof. VAN RIJNBEEK tot de idee, dat den mislukten arts eenige bijzondere geschiktheid zou toevallen om zich in te voegen in de gelederen der primair opgeleide handwerkslieden? Op dit terrein kan hij heelemaal niet concurreeren. Zijn geschiktheid als stratenmaker zou hij